

Láska Otce k Synu

Marek 1:9-11

Martin Hýsek

28. července 2013

O ničem dnes lidé v církvi nechtějí slyšet více než o lásce. Láska je skloňována ve všech pádech. Když by dnes lidé chtěli vysvětlit evangelium, mnoho z nich by začalo hovořit právě o Boží lásce. Jako jeden ze základů evangelia by zmiňovali právě skutečnost, jak Pán Bůh lidi miluje. A v Písmu vskutku najdeme verše jako Jan 3:16, „*Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v Něho, nezhynul, ale měl život věčný,*“ nebo Řím. 5:8, „*Dokazujet' pak Bůh lásky své k nám; nebo když jsme ještě hříšníci byli, Kristus umřel za nás.*“ Křesťané takto dychtí slyšet o tom, jak jsou milováni. Když však přemýšlíme o Boží lásce, je zde jedna velká oblast, o které se až tak nemluví, a přitom je neméně důležitá: Láska Boha Otce k Synu, k Pánu Ježíši Kristu (Mk. 1:9-11).

Marek začíná své evangelium nadpisem „*Počátek evangelium Ježíše Krista, Syna Božího*“ (Mk. 1:1). V prvních verších představuje službu Jana Křtitele, coby předchůdce, aby bez odkladů uvedl na scénu Pána Ježíše při začátku Jeho pozemské služby. Čteme, že tato služba, která vyvrcholila v ukřižování a vzkříšení našeho Spasitele, začala skrze křest, a následnou veřejnou manifestací Boží Trojice. Je zde Bůh Otec, který svědčí o Pánu Ježíši, Bohu Synu, na kterého sestupuje Bůh Duch svatý v podobě holubice. John Gill o tom píše: 'Jděte k Jordánu, a učte se zde doktríně o Trojici.' Dílo vykoupení, které začalo zde u Jordánu, je dílo, na kterém se podílely všechny osoby Trojice. J. C. Ryle to komentuje slovy: 'Byla to celá Trojice, která na počátku stvoření řekla: Učiňme člověka, a byla to opět celá Trojice, která se jeví, že na počátku evangelia řekla: Spasme člověka.'

Máme zde tedy počátek díla evangelia. A co je ta zpráva, kterou Pán Bůh zde na počátku lidstvu veřejně deklaruje? Vydává svědectví o Pánu Ježíši, kým je, a jaký má k Němu vztah. „*Ty jsi Ten Můj milý Syn, v Němž Mi se dobře zalíbilo.*“ Čteme zde tedy o Jeho jedinečném postavení. Je „ten Syn“, tedy termínem apoštola Jana „jedorozený Syn“. Vyjadřuje to Jeho naprostou jedinečnost a výsostné postavení nad vším stvořením (Kol. 1:15-17). Slova o zalíbení vyjadřují konstantní, stálé a nejvyšší možné zalíbení, nejvyšší lásku. Když nám tedy evangelista Marek předkládá onu dobrou zprávu o vykoupení a spasení, začíná tím, že nám ukazuje, jak si Otec zamiloval a zalíbil Syna. Matthew Henry k tomu píše: 'To je souhrn celého evangelia; je to *věrná řeč a všelijak oblíbení hodná*, že Pán Bůh vyhlásil skrze *hlas s nebe řkoucí*, že Pán Ježíš Kristus *jest Ten Jeho milý Syn, v Němž Mu se dobře zalíbilo*, s čímž musíme věrou radostně souhlasit, řkouce, že *Ten jest můj milý Spasitel, v Němž mi se dobře zalíbilo.*'

Někteří lidé, kteří jsou tak dychtiví láskyplného kázání, by si možná řekli, že to je poněkud

banální věc, že je přeci jasné, že Pán Bůh miluje Pána Ježíše, a ptali by se, jaký význam to může mít pro nás. Mnoho lidí rádo slyší o tom, jak Pán Bůh miluje je, ale láska Otce k Synu je příliš nezajímá. Doufám a věřím, že s námi tomu tak není. V listu Koloským čteme, že Kristus „*jest počátek a prvorozený z mrtvých, aby tak On ve všem prvotnost držel*“ (Kol. 1:18). Pán Ježíš musí ve všem držet prvotnost, musí být na prvním místě všeho. A tak je tomu i s evangeliem a Boží láskou. Když budeme ovšem přemýšlet o lásce Otce k Synu, rychle zjistíme, že tím nejsme o nic ukráceni, a naopak, že je toto učení Písma pro nás velikou jistotou a je velice sladké. Zaměříme se tedy stručně na několik oblastí, ve kterých je velmi podstatné, že si Otec zamiloval Syna, a kéž všichni na závěr vyznáme, že je nám tato pravda Písma „*sladší než med a stred z plástů*“ (Ž. 19:11).

1. Význam pro spasení a vykoupění. Písmo nás na mnoha místech učí, že skutečnost, že si Otec zamiloval Syna, je klíčová pro naše spasení a vykoupění. Kdyby si Jej nezamiloval, neměli bychom naději. V 3. kapitole Jana čteme, jak je láska Otce k Synu významná: „*Otec miluje Syna a všechno dal v ruku jeho. Kdož věří v Syna, má život věčný; ale kdož jest nevěřící Synu, neužítí života, ale hněv Boží zůstává na něm*“ (Jan 3:35-36). Náš vztah k Synu a víra v Něho je pro naše spasení tak důležitá, protože si Jej Pán Bůh tak zamiloval, a učinil Ho proto kamenem úhelným, středem všeho, a tedy i naší spásy. Mnohým lidem přijde nespravedlivé, že by ten či onen hodný člověk měl jít do pekla jen proto, že neuvěřil v Pána Ježíše. Když ovšem povážíme, že Otec miluje Syna na prvním místě, a dal Mu prvotnost ve všech věcech, je to naprosto samozřejmé a logické.

Velmi podobnou věc čteme v 1. Jn. 5:9-12. Slova o svědectvím Božím, které je větší než lidské, a kterému je hřích neuvěřit, krásně ladí s naším hlavním textem. A máme zde stejnou pravdu. Mít Syna znamená mít život, protože Jej Hospodin tak miluje, že přijme každého, kdo v Něj věří, a dá mu věčný život.

Naposledy zmíníme význam této pravdy pro vykoupění z hřícha – Jb. 33:22-24. V tomto textu Elihu předkládá vykoupění skrze krev Pána Ježíše, který je tím andělem vykladačem. Kristus je v Písmu na mnoha místech označen jako anděl, např. ve Zjevení 10. kapitole. Neznamená to samozřejmě, že by byl pouhým andělem, neboť to slovo původně znamená jednoduše posel. Vyjadřuje to, že je dobrovolně podřízen konat Boží vůli a přinášet nám spasení (Žd. 10:9). Když On coby Prostředník předloží před Pána Boha naše pokání, máme zde ujištění, že nám Otec odpustí a přijme nás, protože „*oblíbil mzdu vyplacení*“. Mzdou vyplacení je samozřejmě krev Kristova, Beránka Božího. A Hospodin ji oblíbil proto, že se Mu dobře zalíbilo v Jeho jediném Synu. Pán Bůh dozajista nenávidí hřích, ale ještě více miluje Syna. Proto tedy každý pokání činící hříšník, i kdyby byl takový bezbožník, jako král Manases, může být plně ujištěn o očištění, vykoupění a spasení skrze krev Pána Ježíše.

2. Význam pro přijetí za syny. V Novém zákoně na mnohých místech můžeme číst, že to či ono jsme v Kristu, nebo to či ono je nám dáno skrze Krista. Jen v listu Efezským to je asi

třicetkrát. Dřív jsem měl tendenci to pomíjet, a neuvědomoval jsem, jak je to důležité a nezbytné, neboť nám to ukazuje, že Pán Ježíš Kristus je naším zdrojem všeho. Stejně tak tomu je i v případě našeho přijetí za syny. „*Všickni zajisté vy synové Boží jste v Kristu Ježíši skrze viru*“ (Gal. 3:26). Ti, kdo uvěřili, jsou synové Boží, ale skrze Krista. „*Kteříž pak koli přijali Jej, dal jim moc syny Božími býti, totiž těm, kteříž věří ve jméno Jeho*“ (Jan 1:12). Pán Ježíš Kristus, Syn sám, nám věřícím v Něj dává moc (nebo: pravomoc, autoritu) být syny Božími. Apoštol Pavel píše: „*A jestliže synové, tedy i dědicové, dědicové zajisté Boží, spolu pak dědicové Kristovi, však tak, jestliže spolu s ním trpíme, abychom spolu i oslaveni byli*“ (Řím. 8:17). Čtete zde, že jsme spoludědicové Kristovi. Kristus je hlavní dědic – na úvod listu Židům můžeme číst, že Otec ustanovil svého milého Syna „*dědicem všeho*“ (Žd. 1:2).

Jsme-li v Kristu, tak pro onu lásku Boží ke Kristu můžeme čerpat z onoho požehnání synovství a dědictví, náleží to i nám, a je to naprosto jisté. Není nám to propůjčeno na podmínku, že nám to zůstane, jestli se osvědčíme, ale je nám to již dáno, protože Kristus, jednorozený Syn Boží, se osvědčil a zalíbil Bohu Otci za nás. „*Věrnýť jest Bůh, skrze něhož povoláni jste k účastenství Syna jeho Jezukrista, Pána našeho*“ (1. Kor. 1:9). Máme účastenství Syna, tedy jednotu a obecenství s Ním; skrze Něj máme účast na synovství. O Hospodinu dále čtete, že „*předzřídív nás k zvolení za syny skrze Ježíše Krista v sebe, podle dobře libé vůle své, k chvále slávy milosti své, kterouž vzácné nás učinil v milém Synu svém*“ (Ef. 1:5-6). Jako jsme v Kristu zvoleni za syny, tak jsme v Něm učiněni dokonce vzácnými. Protože se Otci zalíbilo v Synu, stejně tak se Mu zalíbilo i v těch, kteří jsou v Něm. Je tedy pro nás velikou jistotou a potěšením číst, jak Otec miluje Syna, protože víme, že v Něm a pro Něj stejně miluje nás. Jan Kalvín k tomu píše: 'Sami v sobě jsme Bohu odporní, a Jeho otcovská láska k nám tedy musí plynout skrze Krista.' A Písmo nás ujišťuje, že takto vskutku plyne.

3. Význam pro odpuštění hříchů. Apoštol Jakub píše, že „*v mnohém zajisté klesáme všickni*“ (Jk 3:2). Je pro nás tedy velikou útěchou, když víme, jak si Hospodin zamiloval Pána Ježíše, a jak se Mu v Něm dobře zalíbilo. Apoštol Jan píše: „*Synáčkové moji, totoť vám píši, abyste nehřešili. Pakliť by kdo zhřešil, přímlovci máme u Otce, Ježíše Krista spravedlivého*“ (1. Jn 2:1). Nemáme hřešit, hříchu se máme vyvarovat, a nesmíme k němu přistupovat lehkovážně, přesto však v tomto těle stále upadáme do hříchu. Je proto velikou útěchou, jakého máme přímlovce – Ježíše Krista spravedlivého. Protože naplnil veškerou spravedlnost, a protože se v Něm Otci dobře zalíbilo, můžeme si na základě Jeho přímlov být jisti odpuštěním hříchů, když klesneme.

Ďábel se často pokouší křesťanům namluvit, že Pán Bůh je už nepřijme, že už neodpustí, a to zvláště, pokud se na nějakou dobu odchýlili. Je proto velikou zbraní proti těmto satanským lžím, když si připomeneme lásku Otce k Synu, našemu Přímlovci. Jak to zpíváme v písni Ó, vzbud' se duše má: 'Otec slyší volat Jej Pomazaného, nemůže odmítnout žádost Syna Jeho.' (The Father hears

Him pray, His dear anointed One; He cannot turn away the presence of His Son.) Pán Bůh tyto přímlyvy Pána Ježíše nemůže ignorovat, není možné, aby k nim nepřihlédl a neodpustil. Ďábel se nám může pokoušet zpochybnit lásku Boží vůči nám, ale nikdy nemůže zpochybnit lásku Boží vůči Kristu. Jestliže nás kdy v životě přepadnou takové pochyby, vezměme tuto pravdu o lásce Boží k Synu, našemu Přímluvci, jako štít, a Satan bude muset kapitulovat.

4. Význam pro vyslyšení modliteb. Už jsme zmiňovali význam slovního spojení „v Kristu“ nebo „skrze Krista“. Pán Ježíš nás sám vyzývá: „*Amen, amen pravím vám: Že zač byste koli prosili Otce ve jménu Mém, dát' vám*“ (Jan 16:23). To „ve jménu Mém“ je velmi důležité. Znamená to prosit Otce skrze Pána Ježíše jako prostředníka, a spoléhat se na vyslyšení pro Jeho jméno a Jeho zásluhy. Jak píše John Gill: 'Oč koli je žádáno, má být žádáno na základě Jeho krve, spravedlnosti a oběti, a pak není pochyb o úspěchu. Jeho krev se za oponou hlasitě přimlouvá za každé požehnání, Jeho spravedlností je Pán Bůh vždy potěšen, Jeho oběť je sladkou a libou vůní, Jeho prostřednictví je mocné a Jeho jméno vždy převáží.' Platí zde všechno, co jsme řekli v bodu 3. Můžeme směle volat k Hospodinu s ujištěním o vyslyšení modliteb, pokud je naším prostředníkem Jemu milý Syn Boží.

5. Význam pro zachování a vytrvání. Písmo nás varuje, že je třeba vytrvat věrně do konce. „*Kristus, jakožto Syn, vládne nad domem svým. Kterýžto dům my jsme, jestliže tu svobodnou doufanlivost, a tu chloubu naděje až do konce pevnou zachováme*“ (Žd. 3:6). Mohli bychom se začít strachovat, co když odpadneme, ale zde si opět můžeme připomenout lásku Boží vůči Synu. Pán Ježíš nám sám praví, že my jsme darem, který Otec dal Jemu. „*Ovce mé hlas můj slyší, a já je znám, a následujíť mne. A jáť život věčný dávám jim, a nezhynouť na věky, aniž jich kdo vytrhne z ruky mé. Otec můj, kterýž mi je dal, většít jest nade všechny, a žádnýť jich nemůže vytrhnouti z ruky Otce mého*“ (Jan 10:28-29). „*Tatoť jest pak vůle toho, kterýž mne poslal, Otcova, abych všechno, což mi dal, neztratil toho, ale vzkřísil to v nejposlednější den*“ (Jan 6:39). Jsme darem, který dal Otec Synu, protože si Jej zamiloval. O tento dar nemůže Syn přijít, stejně jako je nemožné, aby přišel o Otcovu lásku. Je proto tedy naším velikým ujištěním, že jsme Pánu Ježíši dáni z lásky Otcem, proto pak víme, že jsme Jeho až navěky, a On sám nás zachová a dá nám ze Své milosti vytrvat u víře až do konce.

6. Význam pro posvěcení. Ve známém textu ze závěru 8. kapitoly Římanům čteme: „*Vímeť pak, že milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému, totiž těm, kteříž podle uložení jeho povolání jsou. Nebo kteréž předzvěděl, ty i předzřídil, aby byli připodobněni obrazu Syna jeho, aby tak On byl prvorozený mezi mnohými bratřími*“ (Řím. 8:28-29). Vyvolení a předzřízení nejsme bezdůvodně. Apoštol Pavel nás učí, že to je proto, abychom byli připodobněni obrazu Pána Ježíše. Pánu Bohu se dobře zalíbilo v Jeho Synu, a proto se Mu stejně tak dobře zalíbilo, aby ti, které předzřídil uvěřit, byli Synu připodobněni.

Někdy si zoufáme, jak jsme ještě nedokonalí a kolik nám toho chybí. Připomeňme si v takových chvílích, že *„tať jest zajisté vůle Boží, totiž posvěcení vaše“* (1. Tes. 4:3). Toto posvěcení spočívá v připodobňování se Tomu, který je dokonale svatý, Pánu Ježíši Kristu; Pán Bůh chce, aby všichni nosili v sobě obraz Toho, v kterém se Mu zalíbilo. To je dílo, které určil již před založením světa, a které v nás započal při našem znovuzrození. Proto můžeme s apoštolem Pavlem i ohledně našeho posvěcování a připodobňování se Kristu vyznat: *„Jist [jsem si] tím, že Ten, kterýž začal v vás dílo dobré, dokoná až do dne Ježíše Krista“* (Fil. 1:6). Vidíme tedy, jakou útěchu a jistotu nám i v této oblasti skýtá učení Písma o lásce Otce k Synu.

Mohli bychom mluvit o mnohých dalších věcech, a věřím, že by nám to bylo všem velikým potěšením, slyšet ještě více o lásce Boží k Pánu Ježíši Kristu. Znovuzrozený člověk miluje každé Boží Slovo a dychtivě se raduje z kázání na jakémkoliv téma, ale jestli máme mít z něčeho skutečně obzvláštní radost a potěšení, je to kázání o Kristu, o osobě našeho drahého Spasitele. Je velmi smutné, jak jsou lidé horliví slyšet o lásce Boží k nim, a jak malý zájem je dnes o kázání o Kristu, například o Jeho úřadech Krále, Kněze a Proroka. Na závěr ještě malou praktickou aplikaci. Apoštol Pavel praví: *„Jestliže kdo nemiluje Pána Jezukrista, budiž prokletý“* (1. Kor. 16:22.) Rozjímejme o tom, jak Bůh Otec velmi miluje Syna, a jaká nesčetná požehnání a bohatství z toho pro nás plynou. Jak velmi bychom my měli milovat Pána Ježíše, a dávat mu prvotnost ve všem, který se pro nás obětoval a skrze kterého je nám dáno všechno, život věčný i mnohá další požehnání! Čím víc vnímáme, jak Pána Ježíše miloval Bůh Otec, tím více, horlivěji a upřímněji ho milujme i my. Určitě musíme vyznat, že Jej nemilujeme dost. Kéž je nám Pán velice milostiv a kéž nám bohatě požehná Své Svaté Slovo. Amen i amen.